

Tuần Báo Vô Vi

13 tháng 9 năm 2015

Số 255

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Đại sự chung là sao ?
2. Muốn mình định thì phải làm sao ?
3. Làm người cần sức khỏe hay không ?
4. Duyên phước nào mới được tu theo đường lối phát triển tâm linh của Vô Vi ?
5. Thắng cảnh thiên nhiên có gì khác hơn trí cảnh nhơn tạo không ?
6. Lúc nào mới là lúc Trời Đất ban hành cơ hội tốt ?
7. Phát đại nguyện có hữu ích gì không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

San Jose, 22/11/97 6 :50 AM 1) Hỏi: Đại sự chung là sao ? Đáp: Thừa đại sự chung là sự phát tâm chung hành trong xây dựng, hoàn toàn bất vụ lợi, gặp việc là giúp không cần mưu mô và tạo động thì mới thật sự là đời đạo song tu. Kệ: Thực hành phát triển phát tâm linh Giúp đỡ phân minh rõ tiến trình Đời đạo thực hành trong chiến tuyến Giải mê phá chấp lại càng minh.	San Jose, 23/11/97 2 :35 AM 2) Hỏi: Muốn mình định thì phải làm sao ? Đáp: Thừa muốn mình định bất cứ một việc gì cũng phải hòa tan với nó thì mới xét rõ được nguyên lý của sự việc do đâu xảy ra, từ động hay tịnh. Kệ: Dấn thân nhận xét mới phân minh Thực hiện rõ ràng tự xét mình Cao thấp cũng hành chung hạnh tiến Sửa mình tiến hóa rõ hành trình.
Madison, 24/11/97 7 :25 AM 3) Hỏi: Làm người cần sức khỏe hay không ? Đáp: Thừa làm người rất cần sức khỏe, trong nguyên lý tự nhiên và hồn nhiên, thì tâm thức mới được an vui. Kệ: Sống vui chỉ có biết thân hình Phát triển tâm linh rõ chính mình Vui hợp đất trời trí sáng ban Điền là thanh nhẹ rõ hành trình.	Madison 25/11/97 3 :00 AM 4) Hỏi: Duyên phước nào mới được tu theo đường lối phát triển tâm linh của Vô Vi ? Đáp: Thừa duyên may từ tiền kiếp đã hành nay được tái tục. Hành giả cảm thấy vui và đúng đường, càng ngày càng hiểu được nhiều chuyện, không bao giờ thay đổi. Kệ: Càng tu càng tiến rõ chung hành Kết quả an yên đức kết thành Đời đạo chung hành không bờ ngõ Chẳng còn mê chấp chẳng phân ranh.
Madison 26/11/97 2 :50 AM 5) Hỏi: Thắng cảnh thiên nhiên có gì khác hơn trí cảnh nhơn tạo không ? Đáp: Thừa trí cảnh nhơn tạo khác hơn thắng cảnh thiên nhiên, là vì trí cảnh nhơn tạo là nhờ trí sáng suốt và trật tự của loài người đề ra và xây dựng hình thành. Thắng cảnh thiên nhiên do sự tự nhiên hình thành từ mọi trạng thái điện năng kết hợp hình thành, cảnh tươi tốt và thanh nhẹ hơn trí cảnh nhơn tạo. Kệ: Thế gian từ thấp muốn lên cao Cấu trúc siêu nhiên rất nhiệm màu Tuyệt tác hình thành tranh vẽ đẹp Nhơn gian quý trọng mở chiều sâu.	Madison 27/11/97 2 :00 AM 6) Hỏi: Lúc nào mới là lúc Trời Đất ban hành cơ hội tốt ? Đáp: Thừa thành tâm tu tiến thì mới thấy được lúc thiên thời địa lợi nhân hòa thì mới đúng lúc Trời ban cho cơ hội giúp mình và cứu đời, cần áp dụng đúng thì mới tiến. Kệ: Chuyện chung chẳng phải của riêng mình Trời Đất ân ban tốt đẹp xinh Cứu giúp mọi người tu được phước Cùng tu chung tiến lại càng xinh.
Madison 28/11/97 12 :00 AM 7) Hỏi: Phát đại nguyện có hữu ích gì không ? Đáp: Thừa sau khi thực hành đứng đắn cảm thấy hữu ích cho chính mình và có thể ảnh hưởng người kế tiếp nên phát đại nguyện làm phương châm tiến hóa cho phần hồn, vạch sẵn đường đi mà tiến hóa, rất hữu ích cho tâm thân. Kệ: Thực hành cảm thức tự truy tầm Tiến hóa không ngừng tự tiến thâm Đường đạo không rời xây dựng tiến Trì tâm tu luyện tự truy tầm.	

Tưởng Niệm Đức Thầy
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
5 tháng 8 âm lịch
(Thứ Sáu, ngày 17 tháng 9 năm 2015)

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên (1923 - 2009)

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

“Uống nước nhớ nguồn” một nền tảng cao quý đối với một xã hội hay một tổ chức luôn luôn coi trọng luân thường đạo đức. Cũng theo truyền thống quý báu này, để tưởng niệm ngày Đức Thầy ra đi 5 tháng 8 Âm lịch, nhằm ngày 17 tháng 9 Dương lịch năm nay là một ngày lễ quan trọng với tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới, qua công ơn dạy dỗ và dẫn dắt của Đức Thầy - Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên.

Ngày tưởng niệm Đức Thầy hằng năm, ngoài những hình thức hội họp lễ nghi, đây cũng là cơ hội gia đình Vô Vi quây quần hội tụ, nêu cao tinh thần “Tôn sư trọng đạo” một lòng tri ân, ghi nhớ công lao hạnh nguyện tu hành của Đức Thầy. Cùng nhau thực hành, tiếp tục duy trì và phát triển những thành quả sáng tạo mà Đức Thầy và Đức Tổ Sư đã để lại.

Nhân dịp ngày tưởng niệm Đức Thầy, chúng con thành kính tri ân Đức Thầy đã phát triển pháp thiền khoa học, thực hành hữu dụng, mang lại lợi ích cho người Việt Nam nói riêng và cho nhân sinh nói chung.

Kính chúc tất cả các bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập nhân dịp ngày tưởng niệm Đức Thầy.

Nay kính,
Ban Biên Tập “Tuần Báo Vô Vi”

THANH GIẢI THÂN HÌNH (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Dạ, kính thưa ông Tám. Kính thưa các bạn, hôm nay tôi hân hạnh được tái ngộ cùng với vị minh sư hăng hăng kính yêu, cùng với các bạn đầy tình thương đã ban bố cho tôi. Tuy hơn hai năm nay xa Thầy, xa bạn nhưng lòng tôi lúc nào cũng hướng về các bạn. Và hằng đêm trong giờ công phu được sự dẫn dắt của ông Tám và của khối Vô Vi; tôi vẫn thường thường được gần ông Tám và các bạn. Lòng tôi lúc nào cũng cố gắng công phu để đáp lại một phần nào tình thương của ông Tư, ông Tám và của các bạn đã ban bố cho tôi.

Được sự khoan hồng của nhà nước cách mạng cho tôi đi cải tạo hơn hai năm nay để có dịp xét lại những lỗi lầm của mình trong quá khứ. Tôi đã cố gắng rèn luyện bản thân, cải tạo mình để sớm trở thành một con người mới. Với cái phương pháp công phu của ông Tư và ông Tám đã truyền dạy, tôi luôn luôn cố gắng hằng đêm và suốt ngày không dám bao giờ xao lãng và tôi nhận thấy đó là một phương pháp vô cùng quý báu để giúp cho chúng ta mau tiến bộ, mau trở về với cội nguồn. Vì thế hôm nay trong cái khung cảnh thân mật tràn ngập điển lành, tôi xin hết lòng cảm ơn ông Tư, ông Tám đã ban bố cho chúng tôi và gia đình được hưởng nhiều sự may mắn và cũng xin cảm ơn các bạn đã ban bố cho chúng tôi đầy tình thương, đầy sự thân mật và tất cả sự giúp đỡ tốt đẹp. Chúng tôi nguyện cố gắng nhiều hơn nữa để theo gót chân của ông Tám để mau tiến bộ và để đáp lại phần nào lòng ưu ái của ông Tư và ông Tám đã dành cho chúng tôi. Xin cảm ơn Đức Phật cùng tất cả quý bạn.

Bạn đạo: Nói như vậy nhứt là một người không có tu mà châm cứu với một người có thiền mà châm cứu thì kết quả của người thiền nó hơn người...

Thầy: Hơn nhiều, hơn nhiều cái phần thanh điển hơn nhiều.

Bạn đạo: Một trăm phần trăm hay hai chục phần trăm, ba chục phần trăm.

Thầy: Hơn nhiều lắm. Bởi vì người mà có điển như tôi, tôi trị cái bệnh khi mà tôi tới tôi ngồi, tôi đứng như vậy đó là cái chuyện ông bà cha mẹ của y cũng

được sáng rọi. Nói vậy chứ không phải nói nhiều để kể ơn. Không phải rọi một mình y đâu, rọi hết. Căn nó nặng thăng thăng cũng thành. Cũng như thăng Hoài nó bị căn nặng, thăng thăng bây giờ nó ý thức tới, nó biết hỏi câu này rồi lần lần sẽ hỏi, nó tới cái cơ duyên nó tới.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Đau khổ, nó mới bí đường, nó mới hỏi.

Bạn đạo: Thăng Hoài nó đang khảo gia đình. Buồn quá, hai ông bà gây lộn hoài, tôi giải hoài.

Thầy: Sân quá không được.

Bạn đạo: Giải tắt không được phải từ từ, đang khảo mà.

Thầy: Nặng lắm.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, giữa con với anh Hoài, ai nặng hơn ông Tám?

Thầy: Chú này nặng hơn, chú này cũng còn nặng lắm.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cái nghiệp, cái nghiệp phải trả.

Bạn đạo: Tưởng sao trông cái mặt của anh hồng hào vậy đó, anh mới đi ra ngoài châm mới được. Anh còn lo hoài tùm lum tà la, cây kim châm không cố định, châm tằm bậy, tằm bạ không hà.

Bạn đạo: Ông Tám sau lúc này đi ra ngoài đường làm như không biết cái gì, cứ đi.

Thầy: Giống ông Sửu, mặt mày đỏ giống ông Sửu.

Bạn đạo: Nhiều khi nó cứ lạc hoài ông Tám.

Thầy: Lạc rồi nó cũng về tới nhà, nó đâu có ngu, thả đi bậy bạ cũng về tới nhà. Nói lạc chứ không lạc.

Bạn đạo: Ông Tám có tính đi thiền đường không? Mười giờ mấy giờ rồi ông Tám ơi.

Thầy: Đi thiền đường làm gì nữa.

Bạn đạo: Người ta trông gấp mặt mà.

Thầy: Gấp mặt làm gì?

Bạn đạo: Ý lại mà. Nói mà không cho ... (nghe không rõ).

Thầy: Đi thì đi.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 25/9/1977)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỬI THẦY TỪ THỤY SĨ

Thụy Sĩ-Genève, ngày 19 tháng 8 năm 1997

Kính thưa Thầy,

Con xin được phép viết lá thư này tới Thầy để đặt câu hỏi liên quan tới cú điện thoại đêm này mà Thầy đã gọi cho con. Nếu con có gì không vừa lòng Thầy xin Thầy miễn chấp mà tha lỗi cho con. Cảm ơn Thầy. Đêm nay con thiền từ 11 giờ 20 phút tới 3 giờ 05 phút, con thấy nhẹ nhàng hầu như là đã thoát thân phàm để vào cõi hư vô tịch diệt vậy. Con vấn đạo Thiên Chúa nên học Kinh Thánh rất sâu xa, và con cũng có học thêm giáo lý của Phật nữa. Đem sự học hỏi đạo lý của 2 đáng giáo chủ đó con xin có vài câu hỏi đến Thầy trong tình thầy trò.

Hỏi: Thầy có nói nếu con hung hăng đối với bạn đạo thiên viện Quy Thức là con hung hăng đối với chính Thầy! Giờ con xin hỏi ngược lại: Họ đối xử với con bạc đãi, không tình thương đồng đạo từ mười năm nay và cho tới hôm nay, Thầy có nói với họ là họ đã đối xử với Thầy như vậy hay không? Chúa Jesus có nói: "Thầy là cây sung, các con là cành, cành nào lia cây sẽ trở nên khô héo, cành nào dính trên cây sẽ tốt tươi..." Chẳng lẽ Thầy chỉ ở một bên thôi sao? Còn đâu là sự quân bình và còn đâu là bác ái của một bậc đại giác? Chúa thương yêu tất cả mọi môn đệ của Chúa chứ Chúa không thiên vị. Và sự thực là con đâu dám hung hăng với ai đâu. Bây giờ con đã trở nên một hành giả dần thân vào con đường đại thanh tịnh, con đã nhìn thấy rõ chơn tướng mọi sự vật trên đời và đã nhàm chán tất cả những vinh hoa phù phiếm và giả tạo của nó. Chỉ có trong hoàn cảnh không tiền bạc, không tương lai, khổ nạn chấp chùng thì con người mới may ra thấu đáo được đạo hư không và mới tìm ra được hào quang chói lọi phát ra từ tâm thân yếu ớt và phù du tạm bợ này. Và chính con may thay, chính con đã tìm ra được hào quang quý giá vô tận

đó. Rồi đây con đường đạo đã rộng mở trước mặt, vừa học hỏi vừa tu hành, vừa dần thân để độ đời, gánh một trọng trách chỉ đường tiến hóa cho Nhơn loại há chẳng phải là một đại sự hay sao? Để có mấy ai làm việc này cho vuông tròn, toàn thiện toàn mỹ?

Hỏi: Con lúc nào cũng thưa Thầy, xưng con cung kính, thế tại sao Thầy lại mảy tào với con? Chúa Jesus và Phật Thích Ca, Ramachristna... lúc nào cũng thô thể êm đềm thầy con với môn đệ, để cho đến nay khi đọc Thánh Kinh ai ai cũng phải cảm động. Thử hỏi nếu có một môn đệ nào đó trong phái Vô Vi mảy tào với Thầy thì còn ra thể thống gì nữa? Tại sao Thầy không ưu ái hơn trong cách xưng hô? Xưng hô tuy tạm bợ nhưng rất cần thiết để lấy cảm tình và thu phục Nhơn tâm. Mong Thầy lưu ý giùm.

Hỏi: Tại sao khi thì Thầy giảng đạo lý cao siêu mầu nhiệm và khi thì eo hẹp, nhỏ nhen, cố chấp...(xin lỗi). Người xưa thường nói: "Kẻ khen nịnh ta không bằng kẻ chê bai ta", mong Thầy đừng quên, và tự sửa để chiến thắng mọi khó khăn và thu phục Nhơn tâm để dài hơn trên con đường hoằng pháp. Biết đâu cái nhược điểm đó của Thầy chẳng phải là nhược điểm của nhiều kiếp trước tích tụ lại?

Kệ:

Tu học bao năm ngộ chữ thành
Tâm thân linh địa tự hoàn thanh
Trời mây tan tác mầu sương gió
Chung kết đi về em với anh.

Con xin được ngừng bút ở đây, kính chúc Thầy luôn vui khỏe và đừng giận, buồn con nhe.

Kính lạy Thầy,

Con, NT

TB:

1. Bánh vẽ của Thầy hứa cho coi bộ hơi khó nuốt đó, con thích ăn bánh thật và do chính tay con làm ra thì tốt và bền bỉ, không nguy hiểm. OK?

2. Con tuy không tiền bạc nhưng không bao giờ đói khát cả. Lúc nào vẫn đủ ăn đủ uống, đủ mặc (không tiền đi chơi mà thôi). Tại sao Thầy lại nói trong điện thoại là con đói khát (à quên) đói rách? Thầy có nói rằng: "Đói rách như con mà con tu chưa thành Phật thì tại nó (ông Sáu Lung và ông Yêm) làm sao thành Phật được? Con thiết nghĩ tu thành Phật đâu phải nhờ đói rách, vì nếu nói như thế thì tại sao trên thế gian này có hằng triệu triệu người đói rách mà tại sao họ không tu thành Phật hết được? Tu thành Phật là nhờ trải qua nhiều khổ cảnh ngang trái phản bội, lọc lừa, tù tội đắng cay... của tình đời. Nhờ những yếu tố đau khổ đó mà hành giả mới chán đời quyết tâm tìm ra con đường đạo sáng sủa và hạnh phúc hơn cho chính họ và cho chính nhơn loại sau này. Nhờ không có tiền để đi chơi, để ăn nhậu, để tiêu xài hoang phí... nên hành giả mới có cơ hội tu thiền nhiều hơn trong ngày lẫn đêm, niệm Phật nhiều hơn, ít tạo khẩu nghiệp hơn là khi có tiền và có địa vị. Vì thế nên Chúa Jesus có nói câu: "Người giàu có khó vào nước thiên đàng như lạc đà khó chui qua lỗ kim vậy" và Thầy cũng thường nói: "Có tiền là có tội" đó nữa. Kính bái.

THƯ GỎI THẦY TỪ THỤY SĨ

Thụy Sĩ-Genève, ngày 20 tháng 8 năm 1997

Ông Tám,

Từ nay tôi hết phục ông rồi! Ông đã cho lệnh D kêu police bắt tôi nếu tôi đến thiền viện Quy Thúc lần nữa mà không phone báo trước. Khi ông nghe D nói xấu về tôi ông liền hạ lệnh đó mà không dùng luồng điện sẵn có để điều tra sự thật hoặc là không hỏi tôi trước đã để nghe cả 2 bên, bên nào đúng và bên nào sai, ai xạo và ai nói sự thật, ai là người tu chơn chánh và ai là người vu khống bạn đạo? Ông đã quá độc đoán trong cách xử sự và có thể nói là thiếu suy nghĩ. Trên thế gian này không có ông Thầy nào đáng cho tôi học hỏi và bái phục suốt đời được. Khi tôi tu luyện trong khổ hạnh và tạo được hào quang long lánh toàn thân tôi đã không còn là con người cũ nữa, tôi đã nhìn thấy những cái mà trước đây tôi không sao thấy được. Ông đã làm nhiều điều sai quấy đối với nhân dân miền Nam (những người theo tự do), ông đã xuống địa ngục cứu lão Hồ, một tên cáo già độc ác ra khỏi âm ti.

Ông đã giảng đạo cho Việt Cộng qua báo the Led Weekly, chơi với bọn cán ngố rằng đen mã tấu nay đã lột xác mặc veston thắt caravate, ăn nhậu người để được khoẻ mạnh, còn hơn là ác quỷ. Tội Việt Cộng thứ bự sẽ không bao giờ chịu tu và nó chỉ thích ôm dollars mà thôi. Tội nó sẽ làm thịt ông nếu ông về VN và khi ông về là ông cũng có lỗi với quốc tế, đối với các nước đã nhận ông vào sống theo quy chế tỵ nạn chính trị. Như thế ông nào có khác gì Việt kiều đâu? Tội Việt Cộng nó ác độc lắm đó ông có biết không? Ông nói ông xưng làm bé mà thôi! Vậy chớ khi nói chuyện ông có xưng bé không? Ông gọi thằng này con kia, bé đâu có dám hỗn láo như thế, đâu có dám ngồi nghênh ngang chễm chệ trên ghế bành để người ta lạy đâu! Ông xưng làm Thầy luôn luôn mà ông dám nói xạo ông xưng làm bé. Sau này tôi có khả năng tu thành đạo, nhìn thấu và hiểu thấu mọi chuyện từ bé đến lớn, từ gần đến xa, xuất hồn đi học đạo như ông, gặp Đức Phật Quan Âm, Thích Ca, Di Đà, Chúa... tôi cũng sẽ không làm như ông đâu, tôi không nói chuyện nghênh ngang như ông đâu và cũng sẽ không để cho ai cúng lạy tôi cả vì tôi hiểu tất cả mọi người đều là anh em, chung một nguồn cội, tất cả mọi người đều có khả năng tu để thành Phật hết, chỉ chậm hoặc mau mà thôi. Ông đã sai lầm dẫn cả ngàn bạn đạo vào sòng bài và sẽ còn tiếp tục trong năm tới tại Las Vegas. Trước đây vì thấy ông chơi roulette nên tôi bắt chước theo ông và đã đổ nợ. Xém chút nữa là mất mạng nếu không nhờ phước đức ông bà để lại. Ông có phép tắc huyền bí để ăn sòng bài, còn chúng tôi là phàm nhơn thì thua hết là cái chắc. Vì thế nên sòng bài nào cũng càng ngày càng đồ sộ và kiếm lời bạc triệu đô la mỗi năm, hàng tỉ đô la mỗi năm. Tôi nhờ lập chí quyết adieu sòng bài nên ngày nay mới có cuộc sống tạm gọi là bình an. Ông nên bỏ nghiệp cờ bạc mà để thời giờ tu hành cho hào quang ngày càng to lớn và chời chan thì tốt hơn, bạn đạo Vô Vi sẽ theo gương ông mà bỏ tham dục để tu hành trở về nguồn cội. Ông cũng đừng buồn vì tôi đã không gọi ông làm thầy nữa và đừng buồn vì những lời lẽ tôi viết trong lá thư thành thật này. Ông còn nhiều đệ tử Vô Vi lắm đó, khắp thế giới lận. Có lo chi hồi bé Tám tí hơn ời? Ông nên nói ít lại vì nói nhiều dễ vấp phải lỗi lầm lắm đó. Tốt hơn nên "công thành nhi phát cử" đi là vừa. Quy ẩn đi ông ời, nhập Niết Bàn đi bé Tám tí hơn ời! Tôi cũng sẽ theo ông mà hòa tan vào khối ánh sáng của đại thanh tịnh sau này chứ tôi không dám đi chu du

nói dai nhách cả mấy ngàn cuốn băng như ông đâu.
Kính chào bé Tám.

TB: Xây chùa chiền, thiền viện chưa chắc đã tốt đâu vì chỗ nào trên cõi ô trọc này cũng có mãnh lực của âm giới. Đức Quan Âm có nói câu: "Đạo do Phật sanh. Giáo do ma chủ." Ông nên lưu ý giùm họ có chỗ đi vacance nghỉ mát cho sướng chứ tu hành thành tâm nào được mấy ai? Vì tham dục khó bỏ lắm và vô minh nó che lấp mấy lớp, làm sao trí óc sáng suốt và tâm thanh tịnh được? Tôi và ông nhờ khổ cảnh nên mới tiến hóa trước họ, giờ nhìn thấy chúng sanh tôi ngao ngán lắm. vì con đường tu thành đạo quá chông gai, hiểm trở như Đường Tam Tạng phải trải qua 9 lần 9 là 81 tai nạn mới thành Phật mà cận kề Như Lai được.

Kính chào ông,
NT

TB: Trong the Led Weekly số 111 ông có nói là luật pháp thế gian rất hữu ích cho người tu thiền, tôi hỏi ông vậy chứ Đức Thích Ca vào rừng tu có luật pháp thế gian nào bảo vệ đâu? Con muỗi nhỏ xíu nó chích một cái cũng có thể thành bệnh sốt rét rừng mà chết, ăn cướp kẻ ác có thể giết Ngài bất cứ lúc nào, không có luật pháp bảo vệ mà có ý chí bất khuất và tâm đạo bất diệt Ngài đã tu thành đạo. Sự rắc rối và mất trật tự của quần chúng có chút xíu nhằm nhò gì so với con beo, con cạp, con rắn con rít con ma con quỷ? Còn thêm mưa bão, đói khát... không cần luật pháp gì hết, chùa chiền tạo luật lệ nhiều quá, khiến có lắm kẻ lợi cho luật pháp để hoành hoành, ngang dọc một cõi, cảm đoán tùm lum tà la! Ông tu mà nói nhờ luật pháp mà tu được yên thân, là ông làm to rồi. Chúa Jesus vì luật pháp thế gian mà chết đó, họ đã xui tha Barabar, một tên cướp, và đòi giết Chúa đó. Ấy đó, luật pháp thế gian nó cũng sai không có đúng đâu, ông chớ quá tin, OK?

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 18/9/97

Kính gửi Ông T,

Tôi vui nhận được thư ông đề ngày 20/8/97 được biết ông tu tiến, và đã dày công giáo dục tôi. Thành thật cảm ơn ông, còn nhiều lãnh vực phải tiến tới kể cả đời lẫn đạo. Kính xin ông tiếp tục tu

tốt, nói sao làm vậy, không nên trách móc ai cả. Tâm làm thân chịu, sự phản trắc lấy chính mình không có lợi lộc gì. Tương lai ông sẽ đi tới tuổi tôi, ông sẽ càng thấy chính ông, ông nói ông đã gặp Thích Ca như Jesus Christ, ông sẽ là người thấu triệt lý của hai Ngài ấy, là phước cho nhơn loại ở tương lai. Thành thật cảm ơn lời chỉ trích và xây dựng của ông.

Kính thư,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỬI THẦY TỪ THỤY SĨ

Thụy Sĩ, Genève, ngày 27/9/97

Kính gửi Thầy thương nhớ của con,
Kính thưa thầy,

Con viết lá thư này sau khi nhận được thư hồi âm của Thầy viết ngày 18/9/97 và điện thoại của nữ đạo hữu Yến Minh. Sau một đêm ngủ không ngon giấc cho lắm vì con phải cho trí óc mình suy xét lại những gì đã làm trong quá khứ. Con thấy con vì buồn phiền nhiều chuyện trong đời, đời và đạo đều mờ mịt không được sáng sủa và êm đềm bằng an, nên con đã làm thầy buồn giận con, một đệ tử ngỗ nghịch. Con xin cúi đầu tạ Thầy, cúi xin Thầy tha thứ cho con lần này, là lần đầu tiên con phạm lỗi, và cũng sẽ là lần cuối cùng sẽ không bao giờ con tái phạm nữa.

Thầy yêu quý,

Nhớ lại năm xưa 1978-1979 tại nhà Thầy ở Phù Đồng Thiên Vương và ở thiền đường Nguyễn Biễn (Hoà Hưng) Thầy đã ôm con mà châm cứu trị bệnh cho con, nhất là đã châm cứu vào huyết ấn đường cho con, lúc đó là thời gian con đang khai mở huyết này, nó xoáy tít luôn luôn khi tập trung và mỗi khi con đến chỗ nào thờ phụng. Tình Thầy trò đã trải qua gần hai chục năm rồi mà con không vun bồi cho nó thêm đậm đà tình nghĩa, lại nói nhiều điều làm Thầy buồn giận con. Con xin Thầy tha thứ cho con và coi con là đệ tử của Thầy như xưa. Mong Thầy viết cho con một lá thư nói là Thầy tha thứ lỗi lầm của con, thì con mới an tâm, khỏi cắn rứt lương tâm được. Con nguyện cố gắng tu thiền cho nhiều, sửa tâm sửa tánh cho thiệt hoàn mỹ hoàn thiện để sau này nối gót Thầy để làm điều tốt, nói điều tốt cho nhơn loại và bạn đạo phái Vô Vi chúng ta được đồng chung hưởng, chung vui tiến hóa trở về nguồn cội. Mong Thầy quên đi và xóa sạch những gì con

đã làm lẫn và từ đây tình nghĩa thầy trò ta lại vui vẻ, tròn trịa như xưa.

Kính thưa Thầy quý mến,

Con lúc nào cũng kính trọng thầy và lắng nghe lời Thầy dạy dỗ, một người khi đã tiến sâu vào con đường đạo giải thoát, đã tạo được hào quang toàn thân chói sáng tươi đẹp, con cần phải thủ lễ gấp trăm gấp ngàn lần người thường. Người xưa thường nói câu: "Nhứt tự vì sư, bán tự vì sư", một chữ cũng là thầy mà nửa chữ cũng là thầy. Điều đó con nào dám quên, con người có tình nghĩa là quan trọng, còn tiền bạc chỉ là đất cát mà thôi, kim tiền như phấn thổ. Con hãnh diện và vui mừng có một vị thầy sáng suốt và đạo mạo trang nghiêm như thầy. Trải qua bao năm trải gió dầm sương rày đây mai đó, lẫn lộn với đời để cứu vớt linh hồn trong bể khổ thầy vẫn như vàng như ngọc không bị mất màu, lóng lánh và không bị ô nhiễm nét trong sáng của ngọc quý mâu ni. Mừng thay cho nhơn loại còn có một bậc thầy cao quý như thế trong thời buổi động loạn và đầy vật dục này. Nếu sau này con được Bê Trơn trao cho sứ mạng độ dân tiến hóa như Thầy, không hiểu con có làm được một chút xíu nhỏ điều tốt của Thầy đã làm không? Hay là con sẽ phải bị đời lôi cuốn, bị sang giàu và tình yêu phạm tục lôi cuốn và phá tan đi sự chói sáng của ngọc quý mâu ni.

Kính thưa Thầy nhớ thương,

Mong Thầy đừng buồn giận con nữa và hãy dạy dỗ con vì tâm tánh con còn rùng rú lắm. Hãy lấy uy lực của một bậc giải thoát của một vị Phật sống mà giáo hóa con, cho con được trở thành một hiền đồ, một hiền nhơn tu đạo tại thế. Con muốn Thầy đánh con bằng roi điển cho thiệt đau để con sớm trở thành một người hữu dụng cho nhơn loại ở sau này. Mong lắm thay. Có lẽ cũng tạm đủ để xin Thầy tha lỗi cho con, lần này kính chúc thầy được an khang trường thọ, hẹn ngày tái ngộ để con được hàn huyên trò chuyện cùng thầy cho thỏa lòng con.

Kính bái,

con, NT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 3/10/97

T con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 27/9/97, nhắc lại tình cũ nghĩa xưa, trên đường tu học thích thú của chính con. Đối với Thầy lúc nào cũng nhìn

rõ việc phải làm của đối phương tùy theo trình độ sẵn có của mỗi hành giả tại mặt đất này. Nhìn mà học những hữu ích để sửa tâm thân chứ Thầy rất bận không có thì giờ giận bất cứ một ai, kể cả loài thú vật. Thầy đã viết thư cảm ơn những lời chỉ trích và xây dựng của con và chấp nhận sự bình đẳng giữa con và Thầy.

Nay lại nhận được thư của con ăn năn sám hối cũng từ trong đáy lòng của con. Thầy lại có dịp xem lại quyển album của Thầy có hình con tươi đẹp trẻ trung, kỷ niệm lưu giữ nhiều năm rồi nhưng vẫn vui. Nếu con bằng lòng cho phép Thầy tiếp tục giữ phần kỷ niệm ấy, xin con cho Thầy hay, Thầy sẽ hoàn trả bằng bưu điện để con khỏi bận lòng khi con tu đắc khỏi sợ Thầy lợi dụng hình con để bán ăn. Thầy lúc nào cũng đứng trong vị trí xây dựng chứ không có ý đồ mưu lợi cá nhân, lập trường của Thầy trước sau như một: sửa mình để tiến hoá mà thôi. Cho nên Thầy phải cam chịu mọi sự sỉ nhục bất cứ từ đâu đến. Có nhục thì mới có đủ nước mắt chan cơm qua ngày, ngày ngày khó qua nhưng ngày ngày vẫn qua. Niềm tin lúc nào cũng không thay đổi, thầy vẫn sống lây lất cho đến nay, đã và đang thấy sự đau khổ của các con mà sửa tiến, lại được thấy sự nhần tâm phụ bạc của loài người, từ chuyện có nói không, từ chuyện không nói có, thậm nhục vô cùng, đêm đêm chỉ lo hành thiền tự thức, con cũng vậy, sau khi bị giày xéo bởi tình đời đen bạc con mới chịu khép mình hướng về thanh tịnh mà tu. Con đã từng đọc nhiều sách viết rất hay, nhưng sách là sách, người là người, làm người có cơ hội tu sửa hơn là sách, vì đã được chuốt sắp cho đâu vào đấy, đọc cho êm tai, nếu sửa là hư. Lời nói của Chư Phật đã dịch ra đủ thứ tiếng trên thế giới nhưng sách và người đều khác xa nhau một trời một vực. Con càng thực hành con sẽ thấy rõ điều này. Mỗi một đơn vị đều khác nhau, đọc sách thì sẽ thấy mình phạm từ lỗi này tới lỗi nọ. Tu thiền thực hành cũng vậy, lại càng thấy sự sai lầm chính mình đã tạo cho chính mình nhiều hơn, ăn năn sám hối mà bằng lòng tu sửa nhiên hậu mới tiến về không được. Thầy chỉ biết phục vụ chứ không dám chửi mắng ai cả, xin lỗi con, Thầy không thể làm điều này.

Con là con người có trí khôn, không cần đánh đập như con thú mới tiến. Thầy thật tâm thật tình bất vụ lợi đã trao cho con một pháp lành tự cứu và cứu tha ở tương lai, ngược lại con không tin nơi khả năng thanh tịnh của chính con thì con chỉ có tạo động mà thôi (uổng cho một kiếp người mang danh tu mà thiếu tu).

Thầy nói rất đơn giản và dễ hiểu nhưng trên đường dài hành rất khó. Con nên học nhịn nhục tối đa để giúp phần hồn của con có cơ hội tiến hóa tốt, xa cha mẹ chỉ có Trời Đất và đạo pháp là thân thương nhất trong đời con. Phật pháp vô biên, khi chúng ta tu nhẹ rồi thì chúng ta sẽ không có biên giới và chế độ nữa, duyên lành đến là cứu hay là giúp. Nhờ Thầy đi casino bao nhiêu năm nay, Thầy đã được an lành và được một số bạn nghèo khổ sống với Thầy trong sự thương nhớ và xây dựng về vật chất. Thầy muốn làm điều thiện thì Thầy phải tận dụng sự sáng suốt của chính mình để có một số đóng góp nhỏ nhoi đưa đến tận tay người đau khổ, bắt buộc Thầy phải chịu mọi sự khổ nhục để đạt tới mục đích thân thương của người đau khổ. Ở trên đời này, không ai chịu tặng than khi tuyết rơi, việc

này Thầy đã làm nhiều năm rồi; Thầy không ngừng nghỉ được vì đại nguyện của Thầy là "tử vì đạo", dù có chết cũng sống với đạo mà thôi. Đạo thì có nhân đạo và thiên đạo. Pháp của chúng ta đang hành là đời đạo song tu.

Đường đi còn dài, con phải cố gắng thực hành đứng đắn thì mới đạt đến kết quả tốt, Trời Phật sẽ chứng tâm. Rất tiếc là con không được sống gần Thầy, nếu sống gần Thầy thì con sẽ tội nghiệp và chỉ biết lau nước mắt cảm động mà thôi. Những gì Thầy đã và đang làm đều có hình ảnh và bằng chứng rõ rệt, không thêm bớt được. Chúc con vui học trong nhịn nhục và thăng hoa tốt đẹp.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Arlington, ngày 12 tháng 9 năm 1985

CHA TÔI

Cha tôi cực khổ nuôi tôi
Ngày nay thức giấc đắp bồi tự tu
Cha tôi chấp nhận khờ ngu
Mến thương Trời Phật trùng tu thực hành
Bỏ qua thế sự đấu tranh
Tự lo sửa tiền giữ dành tình thương
Cha tôi rõ lý phi thường
Cha tôi thức giấc mở đường tự đi
Cha tôi thực hiện gắng ghi
Trở về chơn giác thức thì nội tâm
Nam Mô lục tự niệm thầm
Đạt nền quy nhứt tự tầm sửa sai
Chẳng còn dự liệu tranh tài
Quê xưa chờ đợi tiến hoài đến nơi
Cha tôi cảm thức thanh thoi
Người không tranh chấp mở lời khuyên tu
Cha tôi tự giải mê mù
Cha tôi thanh tịnh an du tâm hồn
Si mê chẳng có sanh tồn
Cha tôi buông bỏ giữ hồn tự tu
Cha tôi minh cảm khờ ngu
Quy không chánh pháp an du đời đời
Minh tâm kiến tánh hợp thời
Cha tôi tự sửa mở lời nhủ khuyên
Khuyên người thức giấc tiền duyên
Tự lo giải nghiệp vượt xuyên thế tình
Đi đi lại lại một mình
Cha tôi vẫn tiến vẫn trình Càn Khôn
Cha tôi gạt bỏ ác ôn
Trở về thiện giác rõ hồn trường sanh

Cha Trời dìu tiến thực hành
Sanh sanh hóa hóa thực hành đến nơi
Si mê động loạn tự rời
Quy hồn chơn giác hợp thời tiến thăng
Chẳng còn cô động khó khăn
Thực hành chơn pháp giải tăng khổ đau
Cha tôi thấu đáo nhiệm màu
Trong tâm có sẵn đối đầu thiên cơ
Chẳng còn ảo tưởng tạo mơ
Cha tôi quy hội rõ cơ thiên đình
Thế gian tạm bợ chút tình
Trong bài vay trả chính mình phải lo
Cha tôi chẳng thuyết quanh co
Một đàng đến đích dặn dò tự đi
Chẳng còn nuôi dưỡng sân si
Cha tôi minh cảm trường thi của đời
Cha tôi phân giải hợp thời
Giúp cho các giới tự rời tham sân
Cha tôi thanh tịnh xét phân
Thương yêu tha thứ tối cần thực thi
Thực hành mến cảm hợp thì
Giúp cho muôn loại tùy nghi tiến hành
Tự tu tự đạt Tam Thanh.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Một

TẾ PHẬT LUẬN VỀ SỰ BỐ THÍ BỎ CHẤP TƯỞNG GIỮ TÂM THÀNH NHIỀU ỨNG NGHIỆM
THÁNH MẪU BÀN VỀ LUẬT NHÂN QUẢ THIÊN ÁC BÁO ỨNG ĐỀU DO TÂM

Phật Sóng Tế Công
Giáng ngày 16 tháng 12 năm Tân Dậu (1981)

Thơ

*Nhân quả luân hồi chuyển bất tức
Chân ngã diện mục mỗi thường nghi
Tiền thế bố thí đa phùng vận
Tác nghiệp chi đồ vĩnh trường thi.*

Dịch

Nhân quả luân hồi chuyển chẳng ngưng
Chân tâm diện mục phải coi chừng
Ban ơn lúc sống nhiều ơn phước
Gây nghiệp trọn đời chịu khổ thương.

Tế Phật: Nhân quả vô hình, định luật luân hồi chuyển biến hoài không ngừng nghỉ, chúng sinh thường tự hỏi, cái ta chân thật và cái ta giả dối từ đâu tới? Kiếp này sao ta phải nhiều nỗi gian truân khổ cực thế này? Làm cách nào để thay đổi được đây? Người hiền bố thí để cầu được nhiều ơn phước, kẻ dữ gây tội ác tự tạo oan nghiệp. Song thiện và ác cùng tồn tại, một đàng hạnh phúc đời đời, một đàng hủy diệt tương lai, một đàng ngày một hưng thịnh, một đàng ngày một đọa lạc.

Thái Sinh: Có nhiều kẻ nghèo khổ tự oán trách mình, sinh lòng bạo ngược đối với người, thưa ân

sư có phương cách nào để giải quyết vấn đề nghèo khổ không?

Tế Phật: Đem sự nghèo khổ bán đi há chẳng giải quyết được sao?

Thái Sinh: A, thầy dạy thật lạ lùng, há lại có người bỏ tiền ra mua sự nghèo khổ sao?

Tế Phật: Hãy đem sự nghèo khổ bán cho ta.

Thái Sinh: Thật kì lạ, sự nghèo khổ cũng có kẻ bán người mua, trò ngu chưa từng bao giờ nghe nói như vậy.

Tế Phật: Giả sử không thể mua hay bán thì trên đời há lại có kẻ nghèo khổ người sung sướng sao? Phải hiểu là sự giàu nghèo của kiếp này đều do nhân duyên kiếp trước, kiếp trước bán nghèo, đời này được giàu có; kiếp trước bán giàu đời này nghèo khổ.

Thái Sinh: Lời dạy của ân sư quá siêu diệu, song thưa con vẫn chưa rõ làm cách nào để bán được sự nghèo khổ?

Tế Phật: “Bố thí” là cách bán cái nghèo đi.

Thái Sinh: Kẻ nghèo ngày kiếm ba bữa ăn còn khó, thì lấy của đâu mà bố thí?

Tế Phật: Không cần phải có nhiều tiền mới làm được việc bố thí, mà chỉ cần có quyết tâm làm công việc bố thí. Sự bố thí chân thành thì vật tuy nhỏ mọn, song lượng lại rất lớn.

Thái Sinh: À, thì ra đó là phương cách tuyệt diệu để bán sự nghèo, những ai còn oán hận sự nghèo khổ hãy đem sự nghèo khổ bán đi, chớ để

tâm oán trách mỗi ngày, nghèo nàn vật chất, càng nghèo nàn tâm linh.

Tế Phậ: Ha ha, phải giải trừ mê hoặc, người đời hiện nay chỉ ham thích giàu có. Thôi, thầy trò mình hãy bắt đầu cuộc vân du nhân gian của bữa nay.

Thái Sinh: Thưa con đã lên đài sen, kính mời ân sư khởi hành.

Tế Phậ: Đã tới nơi.

Thái Sinh: Tới khu phố này, xe cộ đông nghẹt vô cùng náo nhiệt, phía trước có một ngôi đền lớn, không rõ đó là đền gì?

Tế Phậ: Đó là đền Phong Nguyên Từ Tế.

Thái Sinh: Không ngờ bữa nay lại tới được đây, tiền đường đang chiếu phim, người xem đông đúc, chuyện phim hấp dẫn, rất lôi cuốn khán giả, nữ diễn viên đóng vai chính là...

Tế Phậ: Trò ngoan có thể làm tài tử đóng phim được đây, còn thầy ngược lại chẳng thể làm được công việc này.

Thái Sinh: Thưa ân sư, quả đúng như vậy, người đời đã coi chiếu bóng đương nhiên phải hiểu biết hơn người chưa coi chiếu bóng, còn trường hợp của ân sư lại chưa từng coi bao giờ.

Tế Phậ: Ha ha, hiện thời thầy cũng đang coi chiếu bóng đây chứ.

Thái Sinh: Thưa phải, thưa phải.

Tế Phậ: Năm hết tết đến nơi, muôn nghề phát đạt, các xe quảng cáo rao hàng qua lại.

Thái Sinh: Ha ha, những xe quảng cáo đó đều không phải là xe quảng cáo mỹ phẩm, mà là quảng cáo nhân phẩm.

Tế Phậ: Thật không tưởng tượng nổi, việc tuyển cử ở nhân gian lại phải cần quảng cáo để cạnh tranh, thấy cảnh này rồi, nếu phải đầu thai làm kiếp con người lần nữa, có ra tranh cử chắc cũng khó đắc cử nổi.

Thái Sinh: Trò ngu sẽ bỏ cho ân sư một phiếu.

Tế Phậ: Ha ha, đó là lá phiếu thân, lá phiếu thánh.

Thái Sinh: Tiếng la cổ động la hét ầm ĩ song vẫn khó lọt tai dân thành thị.

Tế Phậ: Đúng như vậy, những cổ động viên trên xe la lớn những khẩu hiệu vì dân, hiện tại họ đang còn vận động chứ đã đắc cử đâu mà đã la to những khẩu hiệu hết lòng vì dân.

(còn tiếp)

